

[Palle Simonsen]

synes jeg egentlig man gør dygtigt og godt, og det er noget, som vi i allerhøjeste grad vil bakke op, i den udstrækning det kan offentliggøres.

Efter hvad der er lagt op til gennem den senere tid, vil vi jo nok i de kommende timer komme til at opleve nogle uhyrlige påstande fra venstre side af folketingsalen, vi har fået en lille forsmag på det af hr. Gert Petersens indlæg, men jeg vil næsten gætte på, at vi kommer til at høre værre ting.

Man benytter selv den mindste detalje til at puste sig op på, og jeg vil derfor allerede nu bare stilfærdigt fastslå, at de tre partier, der har stillet denne forespørgsel, er de samme tre partier, som bruger meget tid på at skabe mistillid til dansk sikkerheds- og forsvarspolitik. Jeg hæftede mig ved, at fru Ebba Strange netop ligesom søgte at skabe afstand i forhold til dette, men det er jo i virkeligheden ikke muligt. For os er jagten på forsvarrets efterretningstjeneste kun den knage, som disse tre partier for øjeblikket hænger deres hat på. Målet er lysende klart; der behøver ikke at foretages nogen som helst registrering i nogen kartoteker for at holde fast i denne kendsgerning.

På denne baggrund håber og tror jeg, som jeg startede med at sige, at langt den største del af folketinget også i dag vil vise, at vi står med begge ben på jorden. Vi kender jo trods alt alle sammen det gamle eventyr Keiserens nye Klæder.

Erhard Jakobsen (CD):

Danmark er et godt land at være spion i – undtagen for danske spioner. Vi har i årevis set den ene affære efter den anden rullet op, hvor vi har fundet frem til, at forskellige stormagter, specielt på én side, interesserer sig vældig for danske anliggender, for, hvad der foregår her. Forklaringen kan være, at Danmark er så centralt placeret beliggenhedsmæssigt, men den kan desværre også være, at vi i årenes løb har gjort alt, hvad vi kunne, for at afsvække vore egne muligheder for at være effektive, for at bekæmpe udenlandsk spionage; det kan være, det er af den grund. Og jeg ser det, der ligger bag ved debatten i dag, som en ny bestræbelse på at gå i den retning.

Danmark er et godt land at spionere i – undtagen for dem, som dette folketing har

bedt om at være danske spioner, for det er jo sagen; det er ikke noget, de gør på eget initiativ, det er et vigtigt led i forsvarret, som vi andre har påbudt dem, en opgave, vi har påbudt dem at løse.

Jeg må straks sige, at jeg er helt uenig med ministeren, når han drager den konklusion af det, der lægges frem – den modsatte konklusion af den, der ligger i hele teksten og i alle de fremdragne facts – at man nu skal have et nyt kontroludvalg. Der er intet i det, der kommer frem, der tyder på, at det skulle være nødvendigt med mere kontrol. Jeg finder det helt inkonsekvent på baggrund af den første del af ministerens tale, hvor ministeren omhyggeligt argumenterer for, hvor meget indbygget kontrol der er i systemet, at komme til den konklusion, at der også skal være kontrol udefra. Af hvem? Af et par private personer. Det forekommer mig at være en besynderlig måde at opbygge noget statsligt, noget administrativt på inden for statsadministrationen.

Men dernæst har jeg, synes jeg nok, grund til en alvorlig beklagelse. Når jeg tænker på, hvor mange måneder – for ikke at sige år, som jeg dog ikke deltog i – vi terpede det nye forsvarsforlig igennem, hvad er så meningen med fra regeringens side at bede en række partier om at støtte sig i et vanskeligt problem, nemlig forsvarret, når man på et andet punkt, som er meget væsentligt i relation til forsvarret, nemlig efterretningstjenesten, overhovedet uden at have konfereret med disse partier allerede har et forslag færdigt om, at man vil lave et nyt kontrolorgan? Det er dog en besynderlig måde at etablere samarbejde om forsvarret på, og jeg gad dog alligevel se, om det er regeringens hensigt at gennemføre en sådan foranstaltning her i dette høje ting imod ønsket fra to eller tre af de partier, som er med bag forsvarret, ved hjælp af stemmer fra partier, som ikke er med bag forsvarsforliget. Det ville være en ganske besynderlig situation, som jeg synes regeringen skulle overveje én gang til.

Der er jo ingen, der bestrider, der er begået fejl, det ligger ganske klart, det kan ikke berøre mig det allerfjerneste. Hvordan i alverden kan man forestille sig, at et så indviklet og delikat job som det, der er tale om her, skulle kunne foregå, uden at nogen begik fejl? Det er for mig ganske uden interesse. Det, der derimod har interesse, er, hvordan